

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.W.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Turoněm, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Moskevská ul. 66, **proti žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.6.2014, čj. 1441/DS/14-3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 15. dubna 2014, čj. 25135/OD/13-16/Mar. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny B, jelikož žalobce jako žadatel neprokázal splnění podmínky obvyklého

bydliště na území České republiky v souladu s ust. § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 2 písm. hh) zák. o silničním provozu č. 361/2000 Sb.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou doručenou krajskému soudu dne 11.8. 2014. Žalobce v žalobě tvrdil, že rozhodnutí vychází z nesprávných skutkových i právních závěrů, neboť není pravda, že by se mu nepodařilo prokázat osobní vazby k místu deklarovaného přechodného pobytu na území ČR a že tím nebylo prokázáno, že na území ČR má obvyklé bydliště. Žalobce uváděl, že k osvědčení obvyklého bydliště v ČR správnímu orgánu předložil potvrzení o přechodném pobytu na území ČR, nájemní smlouvu k bytu užívanému v Karlových Varech, doklady o úhradě nájemného a výpis ze živnostenského rejstříku. Z těchto listin jednoznačně vyplývá, že v Karlových Varech pobývá, jak z důvodů osobních vazeb, tedy nájmu bytu, který užívá a za užívání hradí nájemné, tak z důvodu podnikání, které jako OSVČ provozuje. Proto podle žalobce je zcela pochopitelné, že na území ČR se pravidelně vrací a má zde obvyklé bydliště. Žalobce tvrdil, že v hodnocení předložených důkazů žalovaným, jsou patrné prvky svévole, neboť není možné doklad o úhradě nájmu hodnotit tak, že jde o doklad, který jako důkaz má nulovou hodnotu. Stejně tak nesprávné je hodnocení nájemní smlouvy, kdy správní orgán uzavřel, že se jedná o pronájem na dobu do 27.5.2014, aniž by vzal do úvahy automatické prodlužování nájemní smlouvy. Obdobně nesprávné je hodnocena skutečnost, že žalobce má sídlo své firmy v místě svého pobytu v Karlových Varech. Pokud správní orgán měl za to, že žádost měl žalobce doplnit dalšími důkazy, pak měl žalobci poskytnout přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonů a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Vzhledem k tomu, že žalobce je cizinec, je nepochybné, že podmínky pro poskytnutí takového poučení splňuje.

O diferencovaném přístupu k jednotlivým důkazům vypovídá i postoj správního orgánu k důkazům, které si sám opatřil, zejména ke zprávě ze SRN a ke zprávě o pobytu žalobce v místě jeho bydliště. Podle žalobce je chybné dovozovat ze skutečnosti, že žalobce nebyl v místě bydliště doma zastižen, že se tím na uváděné adrese nezdržuje a tudíž, že neprokazuje své obvyklé bydliště. Skutečnost, že žalobce nebyl doma zastižen a že na zvonění pobytové kontroly nereagoval ani nikdo jiný z obyvatel domu, svědčí pouze o tom, že pobytová kontrola neproběhla v takovém čase, kdy obyvatelé domu jsou obvykle doma. Naopak důkazem toho, že žalobce se v bytě zdržuje, je kromě jiného i sdělení pana M., které ve zprávě o pobytové kontrole je citováno. Žalobce přitom v uváděném bytě bydlí, má zde i sídlo svého podnikání. Správním orgánem obstaraná zpráva ze SRN nevylučuje existenci obvyklého bydliště žalobce v ČR, ale deklaruje pouze to, že žalobce je hlášen v SRN v konkrétním bydlišti. Ve zprávě není uvedeno nic o tom, že má tzv. životní základnu a obvyklé bydliště v SRN, jak správní orgán uvádí.

Žalobce uváděl, že předkládané tvrzení o jeho přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vydává Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky jako orgán veřejné moci. Potvrzení o přechodném pobytu je proto veřejnou

listinou a v této listině je potvrzeno, že žalobce má pobyt v ČR na adrese ... a tedy že na této adrese má obvyklé bydliště. U veřejné listiny se předpokládá její správnost až do okamžiku, než se prokáže opak. Nedokazuje se tedy správnost, ale naopak její případná nesprávnost. Účastník řízení zpochybňující veřejnou listinu musí unést důkazní břemeno a své tvrzení prokázat. Proto když správní orgán tvrdí, že žalobce nemá v ČR obvyklé bydliště, tak to musí prokázat správní orgán, tedy žalovaný, jak vyplývá z ust. § 568 občanského zákoníku.

Žalobce dále tvrdil, že postoj správního orgánu I. stupně i žalovaného je v rozporu s jejich postojem v souvislosti s přijetím žalobce k výuce a výcviku řidiče. Podmínkou přijetí k výuce a výcviku je podle § 13 odst. 1 písm. e) zák. o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, kromě jiného i splnění další podmínky, pokud jí pro získání řidičského průkazu vyžaduje zvláštní zákon, tedy to, že žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště. Podmínkou k získání řidičského oprávnění je složení zkoušky odborné způsobilosti, kterou podle § 33 zák. o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností. Jestliže žalobce byl tedy způsobilý k tomu, aby byl přijat k výuce a aby byl připuštěn ke složení zkoušky odborné způsobilosti, není možné, aby při totožných osobních poměrech nebyl způsobilý k udělení řidičského oprávnění. Pokud by žalobce nesplňoval podmínku obvyklého bydliště, nemohl by být přijat k výuce a ani by nemohl být správním orgánem I. stupně připuštěn ke složení zkoušky odborné způsobilosti. Tyto dvě fáze vedoucí k získání řidičského oprávnění nelze od sebe oddělovat, jak se žalovaný snaží.

Pokud se žalovaný dovolává směrnice rady č. 91/439/EHS čl. 9 resp. čl. 12 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/126/ES o řidičských průkazech, které vykládají pojem obvyklé bydliště, pak všechny uvedené podmínky, tj. akcentace osobních vazeb před pracovními vazbami jednoznačně žalobce splňuje. V tomto směru poukázal na rozsudek evropského soudního dvora ve věci C-467/10 v řízení SRN proti B.A.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby žalovaný byl povinen žalobci nahradit náklady řízení ve specifikované výši.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k projednávané žalobě setrval na výchozích skutkových závěrech a s odkazem na právní názory obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdil, že žalobci se nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky a to ani navržením jiných důkazních prostředků, který by ve svém souhrnu skutečnosti o potvrzeném obvyklém bydlišti na území ČR prokázaly. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a aby bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Projednání věci před krajským soudem

Žalobce při projednání věci před Krajským soudem setrval na právní argumentaci obsažené v projednávané žalobě. Poukázal na zásadu legitimního očekávání a zdůraznil, že

pokud zákon č. 247/2000 Sb., o získání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel podmiňuje přijetí k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění, aby osoba žadatele splňovala podmínku obvyklého bydliště a pokud tato osoba je k výuce a výcviku přijata, lze legitimně očekávat, že splnila podmínku obvyklého bydliště a že stejně bude hodnocena podmínka obvyklého bydliště žadatele v rámci řízení o jeho žádosti o získání řidičského oprávnění v intencích zákona o silničním provozu určil 361/2000 Sb. Žalobce dále poukázal na nesprávný výklad ustanovení zákona o silničním provozu v rozsahu jejího § 92 odst. 4 písm. d) ve vazbě na ustanovení § 109 odst. 8, písm. g). V této souvislosti setrval na tvrzení, že žalovaný i správní orgán prvního stupně nesprávným hodnocením provedených důkazů a nesprávným výkladem citovaných ustanovení dospěly k nesprávnému závěru o tom, že žalobce na území České republiky nemá obvyklé bydliště.

Žalovaný v průběhu jednání o žalobě setrval na právní argumentaci obsažené v přezkoumávaném rozhodnutí i v písemném vyjádření k žalobě a navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „*zákon č. 361/2000 Sb.*“ nebo „*zákon o silničním provozu*“].

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zaměřil na výzvu Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 23. 12. 2013 vydanou pod čj. 25135/OD/13/2/Mar., v níž žalobce vyzval k doložení osobních vazeb na místo pobytu na území ČR ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu a kterou byl žalobce poučen o způsobu, jakým pojem *obvyklé bydliště* definuje směrnice číslo 2006/126/ES. Na rozdíl od žalobce nemá soud za to, že uvedeným postupem došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť z uvedené výzvy je dostatečně zřejmé, co a proč má žadatel (= žalobce) správnímu orgánu předložit.

Dalším žalobním bodem je námitka týkající se potvrzení o přechodném pobytu, „jehož předložením považuje podmínku k prokázání jeho obvyklého bydliště na území ČR za splněnou.

Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu musí být k žádosti o řidičské oprávnění přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku.

Krajský soud v Plzni se k výkladu tohoto ustanovení vyslovil již několikrát, přičemž na svých závěrech trvá. Následující argumentace je proto přejatá z dřívějších rozsudků zdejšího soudu týkajících se téže problematiky. „(...) *Citované zákonné ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu by zřejmě izolovaně mohlo být vykládáno i tak, že jako doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele by stačilo např. potvrzení o přechodném pobytu, vezme-li se však v úvahu kontext zákona o silničním provozu a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, dojde se bez větších problémů k závěru podstatně odlišnému.*

Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Je tedy nutno zodpovědět otázku, zda potvrzením o přechodném pobytu lze prokázat skutečnosti stanovené v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Podle § 87a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky Ministerstvo vnitra vydá občanu Evropské unie na jeho žádost potvrzení o přechodném pobytu na území, pokud občan Evropské unie a) hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a b) neohrozil bezpečnost státu nebo závažným způsobem nenarušil veřejný pořádek.

Podle § 87d odst. 1 téhož zákona Ministerstvo vnitra žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže a) žadatel se stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pro osoby se zdravotním postižením nebo systému pomoci v hmotné nouzi České republiky (§ 106 odst. 3), s výjimkou osob, na které se vztahuje přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, b) je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, c) je žadatel evidován

v evidenci nežádoucích osob (§ 154) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Vydávání potvrzení o přechodném pobytu na našem území je značně formalizovaný postup, kdy se vyhoví každému občanu Evropské unie, který hodlá v České republice pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a u něhož nebyly zjištěny negativní podmínky stanovené v § 87a odst. 1 písm. b), resp. v 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Jiné skutečnosti zde Ministerstvo vnitra nezjišťuje a tudíž ani neosvědčuje, ani nepotvrzuje. Z řečeného plyne, že potvrzení o přechodném pobytu sice prokazuje adresu místa hlášeného pobytu cizince na našem území (§ 87n odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky), ale nemůže neprokazovat, že fyzická osoba na určitém místě na území České republiky pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb stanoveného druhu nebo že na určitém místě na území České republiky pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací.

Potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky proto není samo o sobě dostatečným důkazem o tom, že určité místo na našem území je obvyklým bydlištěm cizince na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu [§ 2 písm. hh)].

V závislosti na uvedeném nelze pak akceptovat ani tu část žalobního bodu, která požaduje vyvrácování potvrzených skutečností důkazem opaku.

Spolu s tím se rovněž odkazuje na výstižnou argumentaci, kterou ve srovnatelné věci použil senát 57A zdejšího soudu (viz rozsudek ze dne 31. 7. 2014, čj. 57A 96/2013-41) a s níž se senát 30A Krajského soudu v Plzni (...) plně ztotožňuje: „Chtěl-li být žalobce se svou žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah stejně tak jako důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“. Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti pak vyplývá z ustanovení § 52 věty první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky „obvyklé bydliště“, prokázat objektivně nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokázány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak. (...) Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu stanoví, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o vydání řidičského průkazu, nikoli listiny, na základě kterých je správní orgán povinen udělit řidičské oprávnění a řidičský průkaz vydat. Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu totiž nic nemění na znění ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, resp. povinnosti žadatele tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti,

na základě kterých bude nutné dospět k závěru, že má „obvyklé bydliště na území České republiky“. Zákon nestanoví, že řidičské oprávnění bude uděleno „osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin“, nýbrž stanoví, že bude uděleno „osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky“. Je tomu tak ze zcela prostého důvodu. Předloží-li totiž žadatel například potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, doloží, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoli však skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nemění nic ani ustanovení § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o „adrese místa hlášeného pobytu na území“, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána „adresa místa hlášeného pobytu na území“ tak nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese „obvyklé bydliště na území České republiky“ ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. (...) V tomto duchu je proto nezbytné vykládat ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého k žádosti o vydání řidičského průkazu musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku. Totéž platí pro výklad obdobně formulovaného ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu.

Správní orgány tak dospěly ke správnému závěru, když neshledaly námitku žalobce o tom, že „i pouze jedna z listin uvedených v § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu je pro doložení vazeb a splnění podmínek zákona naprosto dostačující“, za důvodnou. Žalobce založil svoji obranu ve správním řízení na nesprávném právním názoru, o tom, že k prokázání „obvyklého bydliště na území České republiky“ postačuje předložit některou z listin uvedených v ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu. S ohledem na tuto skutečnost žalobce ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území „obvyklé bydliště na území České republiky“. Žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Žalobce tak nemůže správním orgánům důvodně vytýkat, že jej nevyzvaly k předložení důkazů k prokázání jím netvrzených skutečností.“

V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo dále mj. uvedeno, že na základě provedené pobytové kontroly nebyl žadatel na adrese přechodného bydliště ... zastižen. Šetřením na místě bylo zjištěno, že na uvedené adrese se nachází činžovní dům se samostatnými bytovými jednotkami. Na jedné ze schránek jsou uvedena i jméno M., M. a W.V., přičemž ani na jedné kontrol byl na tomto místě nikdo zastižen. Správní orgán také vycházel z informací příslušných orgánů v SRN, kterými bylo sděleno, že žalobce nevlastní

platné řidičské oprávnění, má svoji životní základnu od 2. 12. 2002 v N. a od 1.12. 2013 na adrese ...

V tomto případě soud odkazuje na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která se jako celek s předloženými listinami vyrovnávají dostatečně jasně, určitě a srozumitelně. Z odůvodnění těchto rozhodnutí jsou pak patrné úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí, resp. z jakých – pro soud akceptovatelných – důvodů je neměly bez dalšího za průkazné. Ani podle názoru soudu výpis ze živnostenského rejstříku sám o sobě není dostatečným důkazem, že osoba tam uvedená na našem území skutečně podniká a jak dlouho tu podniká, podobně jako stavební povolení není bez dalšího dostatečným důkazem toho, že stavebník už staví nebo dokonce povolenou stavbu realizoval. Ve sporných případech k tomu musí přistoupit další důkazy nebo jiné podklady pro vydání rozhodnutí (např. další listiny či výpovědi svědků).

Stanovisko, ke kterému došel zdejší soud, zaujal nedávno také Krajský soud v Ústí nad Labem: „*Termín „přechodný pobyt“ obsažený v § 82 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném k 6. 9. 2010) je nutno interpretovat v souladu s legislativní zkratkou v § 2 písm. hh) téhož zákona, která jej pro účely citovaného zákona rozšiřuje o další kvalitu spočívající v délce trvání přechodného pobytu na území České republiky. Jako osoby, které mají na území České republiky přechodný pobyt, je tedy nutno pro účely tohoto zákona chápat ty osoby, které mají na území České republiky přechodný pobyt, který trvá alespoň 185 dnů, nebo osoby, které se na území České republiky připravují na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců.*“ (rozsudek ze dne 13. 3. 2013, čj. 15 A 132/2010-81, k dispozici na www.nssoud.cz).

Uvedené názory krajských soudů byly – byť ve vztahu k předchozí právní úpravě – aprobovány i Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 As 47/2013-68 (k dispozici na www.nssoud.cz): „[12] ... Pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovedl krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. (...) [14] Totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovedl, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt. (...) Dále krajský soud uvažoval takto: „Samotné potvrzení o přechodném pobytu nedokládá délku trvání přechodného pobytu cizince na území České republiky, neboť k podání žádosti postačuje odhodlání občana EU zdržovat se na území České republiky déle než 3 měsíce, které následně nemusí být naplněno. K vydání potvrzení není ani nutné trvání přechodného pobytu na území České republiky po určitou dobu.“ Také tyto úvahy považuje Nejvyšší správní soud za zcela správné a přiléhavé, přičemž kasační stížnost nepřináší žádné argumenty, které by byly způsobilé argumentací krajského soudu otřást. (...) [17] Na popsanych závěrech nemůže nic změnit ani novelizace zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 297/2011 Sb. (...).“

Krajský soud dospěl k závěru, že ve smyslu ustanovení § 52 správního řádu před správními orgány vedené řízení o vydání řidičského oprávnění je řízením návrhovým, ve kterém je žadatel povinen tvrdit a prokázat splnění všech podmínek, za kterých lze žádosti vyhovět. Žalobcem předložené listiny jako podklady pro rozhodnutí předkládané ve smyslu § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu nepřinášejí přitom správnímu orgánu povinnost žádosti vyhovět, byť jsou předloženy všechny listiny v citovaném ustanovení demonstrativně uváděné. Žalobce v průběhu řízení před správními orgány a ani v řízení o projednávání žalobě neuváděl žádné právně relevantní důkazy, které by mohly zvrátit právní závěr, že žalobce neprokázal, že na území České republiky má obvyklé bydliště. Z tohoto důvodu ani krajský soud neprovedl dokazování specifikovaným výpisem z LV, který pouze dokládá, že žalobce na území ČR vlastní nemovitost, ale neprokazuje, zda žalobce zde má obvyklé bydliště a neprovedl důkaz ani dokladem o přidělení rodného čísla žalobci, který obdobně stejnou skutečnost není způsobilý prokázat.

Krajský soud neshledal za důvodné ani tvrzení žalobce, že postoj správního orgánu prvního stupně a žalovaného v řízení udělení řidičského oprávnění je v rozporu s jejich postojem v souvislosti s přijetím žalobce k výuce a výcviku řidiče. Podle § 13 odst. 1 písm. e) zákona č. 247/2000 Sb. o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel výuku a výcvik k získání řidičského oprávnění může provádět výlučně provozovatel autoškoly. Provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která splní další podmínky, pokud je pro získání řidičského oprávnění vyžaduje zvláštní zákon. Tímto zvláštním zákonem je zákon č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, který, jak výše uvedeno definuje jako jednu z podmínek pro získání řidičského oprávnění naplnění pojmu obvyklého bydliště žadatele na území České republiky. Pokud žalobce byl provozovatelem autoškoly přijat k výuce a výcviku za účelem získání a zdokonalení zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, nelze automaticky dovozovat, že splňuje podmínky pro získání řidičského oprávnění žádané zákonem o silničním provozu. Vznikne-li situace, že k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění je přijata osoba nesplňující podmínky k přijetí k výuce a výcviku ve smyslu § 13 odst. 1 písm. e) zákona č. 247/2000 Sb., nastupuje odpovědnost příslušného subjektu a právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel autoškoly dopustí správního deliktu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 247/2000 Sb. tím, že přijme jako žadatele o řidičské oprávnění osobu, která nesplňuje podmínky § 13 citovaného zákona. Takto definovaná deliktní odpovědnost je právním nástrojem k řešení disproporce v přístupu při vyhodnocování podmínek pro přijetí žadatele k výuce a výcviku k získání a zdokonalení zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a podmínek pro udělení řidičského oprávnění. Pokud žalovaný i správní orgán prvního stupně samostatně hodnotily naplnění podmínek pro oddělení řidičského oprávnění žalobci ve smyslu zákona o silničním provozu a posuzovaly samostatně splnění podmínky obvyklého bydliště žalobce na území České republiky, nedopustily se v oblasti procesní i hmotněprávní pochybení, které by mohlo způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Uplatněný žalobní bod v tomto směru nebyl shledán důvodným.

Krajský soud neuznal důvodnost tvrzení žalobce, že na projednávanou věc je nutno aplikovat judikaturu ESD, například rozsudek Soudního dvora ve věci Akyüz, C-467/10. Předmětem řízení v projednávané věci žalobce je otázka, zda žalobce splňuje zákonné

podmínky pro udělení řidičského oprávnění. Stejná otázka je i obsahem právní úpravy EU, která je aktuálně představována Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady 2006/126/ES o řidičských průkazech. Soudní dvůr EU ve věci trestního řízení proti: B.A., C-467/10 přitom řešil otázku, zda německé orgány byly povinny uznat řidičský průkaz vydaný osobě B.A. příslušnými českými orgány, když předchozí žádost této osoby o udělení řidičského oprávnění byla německými orgány zamítnuta proto, že nebyly splněny tělesné a duševní požadavky této osoby pro bezpečné řízení motorových vozidel skupiny B. Při porovnání předmětu řízení vedeného v souzené věci a předmětu řízení ve věci rozhodované Soudním dvorem EU, C-467/10 je patrné, že v těchto řízeních byla řešena odlišná právní otázka. Soudní dvůr EU řešil otázku vzájemného uznávání řidičských průkazů mezi členskými státy a vycházel přitom ze zásady vzájemného uznávání řidičských průkazů, ze které vycházel systém zavedený v předchozí Směrnici rady o řidičských průkazech 91/439/EHS, kdežto v současně projednávané věci byla řešena otázka, zda žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení řidičského oprávnění. Právní názory vyslovené v rozsudku Soudního dvora EU, C-467/10 by byly proto aplikovatelné až příslušnými orgány SRN za situace, kdy příslušnými českými orgány by bylo žalobci řidičské oprávnění uděleno a příslušné orgány SRN by řešily otázku uznatelnosti tohoto řidičského průkazu žalobce. Krajský soud naopak poukazuje na odůvodnění uvedeného rozsudku Soudního dvora EU (bod 41), který členskému státu vydání řidičského průkazu ukládá ověřit, zda jsou splněny minimální podmínky uložené právem Společenství, zejména podmínky týkající se bydliště a způsobilosti k řízení a tudíž, zda je vydání řidičského průkazu oprávněné. Požadavek českého právního řádu definující podmínky udělení řidičského oprávnění v § 82 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je proto v souladu se Směrnicí Evropského parlamentu a rady o řidičských průkazech 2006/126/ES, čl. 7 odst. 1 písm. e) a definice pojmu obvyklého bydliště v § 2 písm. hh/ zákona o silničním provozu je plně v souladu s čl. 12 citované Směrnice.

Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. dubna 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková